

Diskad för orent trav

Färjestad 13 maj 1962, lopp 4 när ett varv återstår

Foto: Erik Widén

I våra dagar är det främst så kallade ”värmingsexperter” och banveterinär som har synpunkter på hästarnas rörelsemönster i någon större utsträckning, medan bandomarna endast bedömer antal och längd på galoppinslagen innan man utdömer bestraffning i form av diskvalifikation.

Om man går tillbaka till 1960-talet var synen på galopp och orent trav en helt annan såväl från domarnas som från publikens sida. När det gällde galoppinslag var man betydligt mer generös och diskade endast vid upprepade galopper (inget bestämt antal angivet) och vid målpassagen. Däremot var man desto mer flitig när det gällde användandet av diskningsfunktionen vid orent trav. Bedömningen var, som läsaren säkert inser, minst sagt subjektiv och varierade från bana till bana. Dessutom kunde bandomarna påverkas av publikens ljudliga yttringar, vilka kunde växla mellan burop och hyssjande beroende på vilka sympatier eller antipatier ett ekipage hade som var i blickpunkten. Bakom dessa låg inte sällan de insatser som gjorts/inte gjorts på det aktuella ekipaget.

Vi kan ta ett exempel från ett kallblodslopp över 2 700 meter som kördes på Färjestad den 13 maj 1962. I fältet fanns flera kapabla hästar såsom Wimin, unghäststjärna med meriter i årgångsloppen, blivande snabbloppshästen Patula, landslagshästen Solglänt och Toftekometen, en helbror till kapable Toftelyn tillika en duglig avelshingst.

Det var Toftekometen som denna gång råkade ut för bandomarnas bannbulla efter att ha övertagit ledningen från Karl när en runda återstod och skaffat sig ett gediget försprång då hästens bricka (5) hängdes ut i bandomartornet som tecken på att hästen diskats. För egen del tyckte jag nog, liksom flera bland åskådarna, att domslutet var i hårdaste laget. Nu segrade i sstället Solstegg före Wimin och Patula medan Solglänt knep femteplatsen trots tre galopper.